

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Pécs éjjel.

Pécs, 1897. október 5.

Nem a betörő urakról akarunk szólni, akiknek most kezdődik az évadja, sem arról a korlátlan záróra be nem tartásáról, amelylyel egyszerűen fittyet hányanak éjjeli mulató helyek tulajdonosai a városi szabályrendeletnek, ez nem annyira a mi dolgunk, mint inkább a rendőrségé. Ez alkalommal csak egy nagyon is jelentéktelennek látszó kis dologról akarunk egyet-mást elmondani: a szegény kis virágárusító leánykákról, akik sárban, esőben, télben, fagyban fölkeresik a tivornya helyeket, hogy megkeressék a maguk pár krajcárkáját, amelyekre bizonyára elfogadható motívumok utalják.

Nem az olyan virágárusokat értjük, mint például Misángyi János, aki még az ismeretes követválasztási zászlóra is oda-biggyesztette a jelölt neve alá: „Misángyi János virágárus leány“, hanem azokat a 8—12 éves kis leányokat, akiket szüleik, vagy rokonaik zavarnak el hazulról, hogy segítsen az a kis teremtés előteremteni nekik a geberduszra valót.

Igaz ugyan, nagyon sokszor a nyomor, a végszükség az indító ok, hogy a kicsike fölkereskedik s nyakába veszi a várost s kis perkál szoknyácskájában túri az utcasarkokon a szél és eső csapkodását, csak hogy a jöszivű embereket könyörületre indítsa, mert hát odahaza betegesen fekszik

édes anyja, nincs meleg szoba, nincs egy falat kenyér, nincs orvosságra való.

Mi azt hisszük, hogy a közjótékony-ságnak éppen az volna a hivatása, hogy fölkeresse éppen ezeket a fészkeket a nyomornak, mint a helybeli szent Vince egyesület teszi bizalmi férfiai által, nem pedig mint a többi jótékony egyesületek, amelyek két kézzel szórják a segílyt, készpénzben, tüzelőfában, ruhaneműekben, élelmi szerekben sokszor olyanoknak, akik aránylag jómódban élve még azt az élvezetet is megengedhetik maguknak, hogy eljárnak színházba, koresmákba és ott költik el a könyörület filléreit.

De hát akár indokolt, akár indokolatlan ezeknek a kis teremtéseknek a mozgósítása, annyi tény, hogy ők nap-nap után kis kosárcájukkal beállítanak minden olyan helyre, ahol világosság van s kihallatszik a cigány zenéje, meg a hejje-hujja az utcára. Eltekintve attól az erkölcsi szemponttól, hogy a még ártatlan kicsike hozzászokik olyan látványokhoz, olyanok hallásához, melyek teljesen kiölik belőle az érzékenységet minden iránt, amihez az erkölcsnek köze van, de igen sokszor ők maguk lesznek az áldozatok, elbuknak és szaporítják az éjjeli pillék számát, akiknek rövid életpályájuk a kórházban ér véget.

Hisz aki megfigyelte ezeknek a kis teremtéseknek utjait, láthatta, hogy gyakran összekeverülnek az éj sötétjében azokkal az utcán ténfergő némberekkel, akik zsákmanýra lesve, huzódnak meg a szűk sika-

torokban. Ezekről veszik első oktataikat, ezek tanítják meg a többi közt őket arra, hogyan kell ügyesen kizsebelni mámoros embereket. Midőn aztán a nyomoruság bünbe, a bün a fertőbe taszította őket, szaporítják azt a városi szemetet, amelynek eltávolítása oly érzékenyen terheli meg a város pénztárát.

Nézetünk szerint ezeknek a fiatal teremtéseknek, már csak az ő további soruk érdekében is, határozottan és szigorúan el volna tiltandó a virágárusítás, különösen éjjel, amidőn oly gyakran és ellenőrizetlenül vannak kitéve a bünre csábító alkalmaknak. Segítsen rajtuk a közjótékony-ság más uton-módon, szorítsák őket iskolába járásra, hogy elvegyék a kedvüket a csavargástól, és ha túlvannak az iskolaköteles koron, keressenek valami szolgálatot; mert bizony ha ügyet sem vetnek rájuk, ezekre a szegény kicsikékre, éppen hatásaink nemtörődömsége neveli őket félvilági hölgyekké, akik irtózáván minden munkától, az élet könnyebb oldalát tekintik s inkább lesznek helyi nevelésű éjjeli pillangók, kórház- és börtönlakók, mintsem tagjai a tisztességes, dolgos társadalomnak.

Aránylag több éjjeli mulató hely van Pécsen, mint Budapesten. Erre a sok mulatóhelyre pedig igen sok virágárus leány szükséges, illetve közöttük is fejlődött a konkurrencia, a létért való küzdelem, és igen sok akad közöttük, különösen a nagyobbak közül, akiknek csak titulus

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A tisztisapka.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Kercseligeti Kercse Balint őrnagy indultosan járt-kelt szobájában föl és alá, mialatt kebelbarátja: Szávay Elek kir. tanácsos, nyugalmazott polgármester jókedvűen mosolyogva csibukozott.

— Átkozott dolog — recsegé az őrnagy, szürkülő bajuszát sodorgatva, — Merje még valaki állítani, hogy gyermeke bizalmáról és szeretetéről bizonyos Husz éve áltatom magamat e hitben és most látom csak, hogy a legelső csél-csap fiatal ember, kinek csinos arca és szeretetreméltó modora van, képes a leányomat ellenem nyílt lázadásra bírni.

Huszonöt évvel ezelőtt te is ily lázító voltál — mondá nyomatékkal Szávay. — Emlékezel még a szép cukrász-leányra, akit

— Kérlek, Szávay, kiméj meg az ily visszaemlékezésektől; igaz, hogy az ember egyszer fiatal is volt és el is követett egy némely ostobaságokat, de hiszen éppen azért volt az ember hadnagyocská; az én Juliskám azonban —

— Semmi esetre sem hadnagyocská, veté közbe Szávay, hanem e helyett a feje bubjái szerelmes egy hadnagyocskába és én, kedves barátom, csak azt mondhatom, hogy leányodnak jó izlése van. Szentmarjay Richard éppen oly tehetséges, mint derék ifju. Régi jó családból származik, gazdag és mint magad is tudod és bevallhatod: jeles, buzgó tiszt, kinek határozott jövője van.

— Legyen, hozzájárulok, válaszolá az őrnagy, barátja előtt megállva — és e viszonyból még sem lesz soha semmi. Magadnak is tudnod kellene, hogy Juliska semmi körülmények között nem lehet a Szentmarjay család tagjává.

Szávay elgondolkozva hagyta abba a pöfeketést.

— Ne vedd zokon tőlem, — mondá az őrnagynak — kedves barátom, de ha nem tudnám, hogy neked van a legjobb atyai szíved, azt mondanám, erre, hogy önző, makacs vagy.

— Szávay! . . . kérlek . . .

— Barátom! Én is kérlek! Legyen eszed! Azért, mert fiatalságodban vitád volt Szentmarjay atyjával, mi komoly meghasonlással végződött, most leányod boldogságát akarod mngrontani? Gondold meg: ily csekély-ség miatt!?

— Csekélység!! Ellenkezőleg! A mi

vitánk igen súlyos volt. Én már akkor nagy jövőt jósoltam a gyutús puskáknak és az a bolond Szentmarjay az ellenkezőt vitatta. Nos, hát kinek lett igaza? A világesemények kit igazoltak?

— Barátom, gondolj Juliska boldogságára és ne a gyutús puskákra!

— Nem és százszor nem! Szentmarjay engem akkor nagyon megsértett és bár kitűnt, hogy nekem volt igazam, nem tartá kötelességének, hogy tőlem bocsánatot kérjen. Hogy ha én most, mint őrnagy és parancsnok az ő fia elől házamat és mulatságaimat nem zárhatom is el, Szentmarjay és Juliska házasságához még sem fogom soha beleegyezésemet adni. Így nyilatkoztam két hónap előtt a hadnagy ur előtt is.

— Leányod pedig azóta buslakodik, te zsarnok.

— Buslakodik? De hiszen éppen az a baj, hogy nem. A legkisebb gondja is nagyobb ennél Juliskának. Ellenben bizonyítékaim vannak róla, hogy leányom és Szentmarjay, mintha mi sem történt volna, élénk izenetsváltásban állnak egymással.

— No persze, a fiatalok a hátad mögött leveleznek. Bizony csak derék gyerek az a te Pista inasod. Kap is tőlem borraivalót!

Kercse őrnagy egy székbe veté magát. Csálódol Szávay. Ne gondold ám, hogy én

a virágárusítás, hisz inkább bájaikat viszik a piacra és igen gyakran részesei azoknak az orgiáknak, amelyek zártkörű (?) társaságban folynak ugyan le, de a legnagyobb nyilvánossággal.

Hatóságaink hivatása tudvalevőleg nem az, hogy előmozdítsa az erkölcsstelség terjedését, hanem ellenkezőleg, hogy azt minél kisebb körre szorítsa. Bizonyára tehát helyesen fog eljárni, ha ezeknek a szegény teremtetéseknek más kenyérkereseti módot jelöl ki és végképpen eltiltja őket a nyilvános helyeken való virágelárusítástól. Jobb későn, mint soha. Hisz városunkban már annyira fölszaporodott ezeknek a kicsiny és nagyobbacska virágárusító leánykáknak a száma, hogy már valóban molesztálják azokat a polgárokat is, akik minden hátsó gondolat nélkül egyszerűen a maguk spriccerjét, vagy pikkolóját költik el rendes vendéglőjükben, vagy kávéházukban.

Egyre azonban előre is figyelmeztetjük a főkapitány urat, ha netalán rendeletet bocsátana ki emez éjjeli mozgó üzletek megrendszabályozására: Ugy ne járjon ezzel a rendeletével, mint a portörő ruhák kirázására vonatkozó tiltó rendeletével. Akárhányszor volt alkalmunk látni, hogy éppen a legelőkelőbb városi tisztviselők hajlékaiból rázták ki a port az ott elhaladó nyakába, vagy pláne az is megesezt, hogy egy kedélyes szobacica egyik kezében a főkapitány rendeletét tartva, mely a portörő ruháknak az utcára való kirázását tilalmazza, a másik kezével a portörő ruha tartalmát rázta ki az éppen akkor az ablak alatt elhaladó — horrendum dictu — Vaszary főkapitány cylinderére.

Hirek.

Pécs, 1897. október 5.

Egy orvos naplójából.

Megelégettem! . . .

Tettem annyit, mint a mennyit sok más nem, és mégis küzdenem kell; — esküm parancsol s a sok jajszó felém integet!

olyan könnyűvé teszem nekik a dolgot. Posta, vagy inas útján nem levelezhetnek, e fölött én szigorúan öröködöm. És tegnap mégis egy levelet találtam Juliska egy könyvében, melyben Szentmarjay megköszöni a kapott izenetet és Juliskát kéri, hogy legyen hű szerelműkhöz, miután ő reményli, hogy »gyutüspuskát« végre mégis maga részére nyerheti.

— Ez a »gyutüspuska« persze te volnál, — nevetett Szávay. — No, nem épen rossz elnevezés.

— Ne neves, hanem inkább segíts kitálatni, hogy ez a levelezés Juliska és Szentmarjay között miként lehetséges? Rá kell jönnöm!

— Bizd csak rám, majd éjjel, ha a köszvény megint nem enged aludni, foglalkozom a cselszövénynyel. De most haza kell mennem. Jó éjt, barátom, lágyítsd meg szívedet.

— Várj, veled megyek. Főlnézek a kaszinóba. Már ott sem érzem magamat jól, mióta Szentmarjayt minden este ott látom. De mit tehet az ember, ha özvegy, esténként okosabbat, mintha a kaszinóba megy. Menjünk tehát.

Mielőtt a két öreg ur a szalonból távozott volna, az előszobába egy kecses leányka lépett, halkán lebegve a ruhafogashoz, melyen egy téli kabát és mellette egy katonaköpeny és tiszti sapka lógott.

Élek . . . A munkakört újra osztom be, mint tenni kellett volna legelőbb — és hagyjatok is — csak egynek élnem: kevesbitni, enyhíteni a szenvedők jaját! S az életben nincs ut, mely tiszta volna; piszok innen, piszok onnan, — a kor mételező bacillusai s a mult dörösegei: garabancias házipatikárius, kuruzsló, előítélet hintik a sok piszokot. Az utcán porban játszik a gyermek, öntudatlanul keveri be piszokkal testét, azt a testet, mely már magával hozta a bün fertőjének piszkát az anyaméhéből s most öntudatlanul a föld sarával akarja felismerhetetlenné tenni azt, t. i. piszokot a piszokkal! S a világ piszka is így veszi kezdetét!

»Megbüntettem az apák vétkeit — gyermekekben: így ír a szt. író és hány ágról hány ágra megy át e büntetés, meddig . . . s hol a megállás!?

A föld, mindennek, a mi él: szülőanyja, megmételezve már az első ember pár bünös lábnyomától is; — megfertőzve szül, gyarapít; és minden, még a legszebb rózsá is: férges belől! A rózsá illatárja talán nem a mély terjesztője-e?! Az, ki a szép rózsát kezébe veszi, talán a természet, a föld remekét szemléli, óh nem; akaratlanul az illatárral agyába a mételet szivja be, mely lelkére hat és nyomában a hiúság burjánzik fel! A hű minden dörösegre képes; az ő élete, pályafutása mi más: mint egy körvonálnak utja, mely egy pontból indul ki, hogy abban végződjék és az a pont, a mételetnek körben mozgása!

És így tovább, tovább, eredő pontunk a földből megmételezve — s jutunk vissza ugyanígy a földbe!

S itt a bölcső; nézzük!

Egyik kihimzett, selyemmel zsinorral; és ki tudná megmondani, miéle cicomák között fogadja magába a föld szülöttjét, ki épen úgy sir, mint az, kinek bölcsőjébe hetekkel előbb se nem varrtak, nem himeztek; az a vázontakaró neki ugyanaz, mint a szalmán nyöszörgő más szülöttnek és — mi is volna más?!

Egyik már bölcsőjében koronát visel és a másik talán az életre előrejelzett töviskorona árnyékában sirdogál; avagy a másik ott — a szalmán nyöszörög, feljegyezve apja anyja, kora származása; és a másiknak? A szalmából sem jut ki elég, kor, származás feljegyzés nélkül nő fel; és mi leend mind ebből! . . . Egy pontban futnak, találkoznak össze . . . Ott a földben.

Juliska óvatosan tekintett a szalon ajtajára és miután neszt nem hallott, hirtelen kapta a tiszti sapkát a fogasról és beléste rózsaszínű levélket rejtve, nyomban visszatette azt helyére, a köpenyeg fölé. »Latod papuska — mondá magában — így járnak tul a nagy és szigorú zsarnokok eszén, míg csak egy nap meg nem juhászodnak és gyermeküket egy kis »igen« szócskával boldoggá nem tesszik. A jó papuska! Már két hónapja, hogy tudtán kívül ő a mi szerelmi postánk. Izeneiteinket a tejen hordja. Valahányszor este a kaszinóba megy, sapkájában levélket visz Richárdnak, ki azt ott észrevétlenül kiveszi és nyomban reá válaszol is, rábizva azt a sapka titkára. Ugy-e, hogy csak jó gondolat volt ez tőlem?«

A szalonból léptek zaja hallatszott. Juliska el akart osonni, de az ajtó már kinyílt és Szávay bácsi meglátta a leányt. »Megállj rózsám, kiáltá — egy vitéz őrnagy leányának nem szabad gyáván elfutni. Vigyázz! puszt a bácsinak! Előre! In-dulj!

— Parancsolatjára, nevetett Juliska, szivből megcsokolva a szeretett bácsit. Az öreg sapkáját föltéve, szerető hangon szólt Juliskához: — Jó éjt, gyermekem. Tíz óraker itt-hon leszek.

— Jó mulatást, apuska.

— Jó mulatást? dörögé az őrnagy, bajosan, nagyon bajosan megy az, ha az

Nézd meg újra a porban játszó gyermeket, sárral testén; — a piszok a piszokkal; a földben vész el és mégis oly csillámló az élet! S most — — — keressük a csillogás okát!?

A hol az anyag, ott az erő és e kettő el nem vész; mondja a tudós.

Mi tehát az élet — s annak csillogása más, mint az anyag és erő együttes megnyilatkozása az egyes élet individumaiban; egyikben erősebben, vonzóbban s a teremtő erő hatalmával eget elérően; — míg a másikban a mindennapiasság tengéleteben jelentkezik?!

Az egyik az ember; benne a teremtő erő, az isteni szikra és a lélek az uralkodó; míg a másikban, — az állatban a természeti ösztön mutatja az életet és vajjon: mi különbség van e kettő között!?

. . . Amott egy jármű összetörött, rozszul volt összetákolva s talán gazdája is szegény, ügyetlenebb; — emitt egy arannyal, ezüsttel díszített hintó törött össze és gazdája nagy ur; talán király.

És hol: ember nélkül a segítség! — A nap mindkét törött járműre süt; felettük fényesen, egyformán ragyog; hajh ha így volna az élet folyása, csillogása is?!

A szegénynek . . . a segítsége is szegény; — de nagy ur, király: segíts magadon te is: ember nélkül!?

Ha nincs segítsége a szegénynek, ha nincs segítsége a királynak — menjenek tovább-tovább: erő és hatalom nélkül!?

A pusztá természet és emberfeletti erő — sem szegénynek, sem királynak nem nyilatkozik meg, hogy ime itt vagyok, használj fel!

Menjenek hát tovább — segítség nélkül?!

Nem lehet . . .

Ott a föld . . .

Találkoznak a — földnél, a piszoknál a föld sarában! . . .

Napirend 1897. október 6-án.

Naptár: szerda, október 6. — Róm. kath.: Brunó. — Prot.: Brunó. — Görög-kel. (szept. 24) Tekla. — Zsidó: Jom Kippur. — Nap két 5 óra 51 perckor; nyugszik 5 óra 11 perckor. — Hold két délután 3 óra 22 perckor; nyugszik éjjelután 56 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 12 Celsius fok meleg; légnymás 751. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint eső, szeles és hűvös idő várható.

embernek annyi van a fejében, mint nekem. Jó éjt!

— Nem a fejedben, papuska, hanem a fejedben, ez a fő, gondolá Juliska, örömeben tapsolva ütve össze kezecskéit.

* * *

A kaszinóban nagyon sokan voltak. Csevegtek, füstöltek, ittak és játszottak, hogy agyonüssék az időt.

Az őrnagy, mint rendesen, megszokott játszótársaival: két kapitánnyal tarokkozott.

— Az ördögbe — kiáltá egy játszma közt boszusan az őrnagy, kartyáit az asztalra dobva — Pekry kapitány ur! Mit játszik ön itt össze vissza? Az előbb az ellenfélnek királyt dobott, nekem meg picceset, most meg a partnere előtt üt! Beteg ön, vagy mi a baja?

— Igen, igen — erősíté a másik kapitány — ma borzasztóan szórakozott vagy Pekry. Egyébiránt: 8 hét előtt nősült és így felfoghatom, hogy van oka máshova gondolni.

Pekry kapitány idegesen pödörgeté bajuszát.

— Bocsánatot kell kérnem, uraim, ma valóban nagyon szórakozott vagyok és éppen ezért kérem is, hogy mentsenek föl a továbbjátszás alól.

— Ugy látszik, — mondá az őrnagy — hogy otthon nincs rendben a szénája. Valószínűleg apró kis félreértések. Csak nem Othello ön, kapitány ur?!

Vármegyházán az árvaházi igazgató választmány ülése d. e. fél 9 órakor; nyugdíjválasztmány ülése d. e. 9 órakor; lótenyésztési bizottság ülése d. e. fél 10 órakor; állandó választmány ülése d. e. 10 órakor.

Színház: »Bibor és gyász.«

— **(Ünnepi utóhangok.)** A még ma sem szünetelő kellemetlen, esős idő a király nevenapjára tervezett tegnap esti kivilágítást egészen tönkretette. Főbb utcáink és középületeink ablakaiban ugyan ott lobogtak a gyertyák, mint örömtűzek, a király nevenapja alkalmából s a Széchenyi-tér gázlámpáira is feltették a cifra üvegeket, de a fényes ünnepi kivilágításból és a jogászok által tervezett fátylászmenetből nem lett semmi. Az összes ünneplés a színházba szorult össze, a hol, ha a jogászság meg nem jelenik, üres padok előtt folyt volna le a király-ünnep. A színház teljes kivilágítása mellett rendezett ünnepséget végignézte *Fehérváry* báró főispán, a nejevel együtt és *Majorossy* Imre polgármester is; de egy-két vármegyei tisztviselőn kívül, alig láttuk a hivatalos köröknek egyéb képviselőit. Az ünnep azzal kezdődött, hogy *Bihari* Ákos, fekete magyar ruhában, vállán átkötött széles nemzetiszín szalaggal a függöny elé állt és szép, érces hangon elszavalta *Váradi* Antal dr. legújabb király-himnuszát. A szavalat után felgördült a függöny és ott láttuk a tiz szobrot, tiz régi nagyunk emlékére, melyeket felállítani rendelt Budapesten a királyi kegy. A katonazenekar rákezdte a Hymnuszt, melyet a jogászok énekelni kezdtek s a közönség velük együtt felállva énekelte, hogy »isten áldd meg a magyar«. — A vidékről egyre kapunk hírt a király nevenapjának megünnepléséről. Így a *dárdai* népiszkola a következőképp ünnepelte meg Ő felsége apost. királyunk névnapját: Reggeli 8 órakor az iskolások teljes ünnepi díszben, fel tüzve millenniumi érmeket, az iskola zászlóját felkioszoruzva, a templomba vonultak, ahol aztán a misét Tedeumal kezdték, a mise alatt pedig a következőket énekeltek: »Kegeységgel hisz o Jézus...« című misét Zsaskofszki-

tól, Offertoriumra »Stella Maris« Gyászba borbult egek... »Langer Viktortól és végül Goll János pályanyertes »Király-Hymnus«-át. A szent mise végével aztán a Kölcsey Hymnusz éneklése mellett vonultak vissza az iskolába, amelyben a helybeli intelligencia, úgy az összes hivatalnok is részt vettek, aminek befejeztével széteszlott. — Dombóvárról írja levelezőnk, hogy a király nevenapját nagy lelkesedéssel ünnepeleék meg az ottani róm. kath. iskolák növendékei. Az a mámorra fokozódott öröm, mely a királyi szó nyomán minden magyar szívéből kiáradt, ott is hullámzott. A hazafias isk. széki elnök és tanítók ünneppé tették a gyermekek előtt e napot. Reggel 9 órakor ünnepélyes misén vettek részt nemzeti zászlók alatt, a misén Dombóvár notabilitásai mind részt vettek, mely után az iskola helyiségébe gyűltek össze, hol a Hymnusz eléneklése után az isk. széki elnök lelkes szavakban mondotta el a nap különös örömet és fehvta őket, hogy gyenge kis szívük teljes melegével mondjanak fohászt és harsogó hozsannát a Égnek, áldást kérve jó királyunk ősz fejére. Mintegy bűvös erőből megkapatva mondták erre a kis a hazafiak: »éljen a király!« A Honfidal énekeltek még el, mely után a szép ünnepély véget ért és a növendékek lelkes hangulatban oszlottak szét.

— **(Október 6.)** Gyásznap virrad a magyarra az ősz kezdetén. Ugy tűnik föl, mintha a nagytermészet is szomorkodnék, visszaemlékezvén ama nagy napokra, mikor a hazánkat dúló ellenség fölött villámként cikázott hőseink kardja; mikor futó ellenség vére csepegett e hon rögeire, melyből a szabadság fája egyre dusabban hajtott ki; mikor a szépen viruló fára a rut szövetségzés fejszecsapásokat mért, mely után börtön és temető lett az ország. Puskacsövek, bitók rémületes árnya látszik most is a távolban. Igen, — akik a hont úgy szerették, azoknak halál lett a jutalmuk. Arad felé tekint a könyező magyar szeme, hol a nemzet kegyelete oltárt emelt a magyar szabadságharcban tántorithatlan vitézséggel kitűnt tizenhárom hős tábornoknak.

Ezen oltárra fon az ősz nap sugára fénykoszorut és a magyar nemzet ráhullatott könyéből válik ez oltár legragyogóbb gyöngye. Emelje le kalapját minden igaz magyar ez oltár előtt, mert:

»Milliók szive, ha körül dobogja,

Akkor lesz belőle a szabadság szobra.«

— **(Esküvő.)** Ma délelőtt féltizenegykor tartotta egybekelését *Taijs* József, könyvnyomdatulajdonos, lapunk kiadója, özv. Kobelrausch Lajosné szül. *Mestrits* Ilka urhölgygyel a pécsi állami anyakönyvvezetői hivatalban. Az egybekelésnél tanuk voltak a vőlegény részéről *Gebhardt* Ferenc, a menyasszony részéről *Haidekker* Pál. Az egybekelés után az új pár az ág. ev. templomba ment, hol *Jeskó* Lajos lelkész áldotta meg frigyüket.

— **(Átheizetés.)** *Máday* István, pécsi magy. kir. pénzügyőri főbiztos, Zomborba helyeztetett át. A távozó főbiztos tiszteletére búcsuünnepélyt rendezett vasárnap este a pénzügyőri szakasz tisztikara, melyen elbúcsúztak főnöküktől, ki kedves emléket hagy távozása alkalmából tisztviselői szívében.

— **(Névmagyarosítás.)** *Gergics* György, böcskei illetőségű, ugyanottani lakos, valamint Gyula, Árpád, Margit, Károly és Irma nevű kiskorú gyermekei vezetéknévüket belügyminiszteri engedéllyel Szászvárra magyarosították.

— **(A honvédelőrzési szemle)** a pécsvárosi illetékességű tartalékosokra nézve ma befejeztetett. Holnap (szerdán) még a bányatelepi illetőségű tartalékosoknak kell a Fehérváry-laktanyában ellenőrzési szemlére megjelenniök. A pótellenőrzési szemle a honvédség részéről november hó 8-án lesz, melyen mindazon honvédtartalékosoknak meg kell jelenniök, kik most a szemlére elmaradtak.

— **(Katholikus Legényegylet.)** Dombóváron vasárnap alakult meg a katolikus legényegylet; Dr. *Igaz* Béla, a pécsi legényegylet elnöke volt kint a megalakításon Pécsről, ki lelkes, szép szavakban ismertette annak célját és hivatását és felkérte a jelen-

mulva. »Látod, mondá — én nagyon, de nagyon szeretlek. Mondták azt nekem, hogy a katonatisztek mind csapodárok és én — de gyere: csókolj meg még egyszer, angyalom.« A boldog házastársak ajka hosszú csókban forrt össze. Az ajtón kopogtak, de ők nem hallották, az ajtó fölnyit, de ők nem vették észre. Bagó, a kapitány legénye surrant be a nyíláson, de még arra se lettek figyelmesekké. Bagó a jelenetre elégedetten kuncozott és ura tisztisapját, melyet kezében hozott, kabátja ujjával simogató.

Végre elcsattant a mézes hetek nyolcadikának béke-csókja és Pekry fölpillantott.

— Mennydörgős adta, kiáltá haragosan — Hogy jön kend ide, Bagó? (a fiatal asszonyka arca vörös volt, mint a pipacs.)

— Kend két lábu barom!

— Parancsolatjára, kapitány ur.

— Mit akar kend?

— Kapitány urnak alásan jelentem, hogy a kapitány ur sapkája kiszolgált. A bélese kifordult.

— Ugy? De hisz tegnap még egészen ép volt! Talán csak csekélység az egész. Tud kend varrni?

— Igenis... nem, azaz hogy... úgy gondolom, izé... kapitány urnak alásan jelentem tudok varrni, de csak gombokat a nadrágra.

(Vége köv.)

Pekry kapitány tagadólag intett. »Ellenkezőleg — mondá — áldozata vagyok a feleségem alaptalan feltékenységének.«

— Tehát az ön asszonykája feltékeny? — No, ez csak a szerelem jele. Akit szeretünk, azt feltjük is. Vigasztalódjék, kedves kapitány! Most azonban menjen haza, én is azt teszem, mert megint itt látom ezt a Szentmarjayt, folyton ott áll a ruhafogas mellett és reám tekintget. Talán csak nem tart szemmel?

Az őrnagy fölállt és a szolga leakasztá a köpönyegét, sapkáját.

Szentmarjayt megdöbbené az őrnagy korai távozása; tisztelettel közeledett hozzá és udvariasan kérdezé: »Hogyan, őrnagy ur, éppen most méltóztatott jönni és máris távozik?«

— Igen, megyek, hangzott Juliska apjának rövid felelete, sapkáját föltéve és Pekryvel megindulva.

— Rettenetes — mormogá Szentmarjay — Juliska levelét nem tudtam kézhez keríteni. Mit fog most rólam gondolni? Borzasztó; hittemre mondom: borzasztó. És a szerencsétlen hadnagy bujában egy üveg pezsgőt rendelt és mig azt szopogatta, komor elmékedések tárgyává tette az őrnagy sapkájának tartalmát.

Pekry kapitány másnap reggel nőcskéjével a reggelinél ült, mely izletes és csábító volt ugyan, azonban az igazi kedélyesség ezuttal hiányzott a fiatal házaspár között. A kapitány

borus arccal szürcsölé kávéját, mig neje: a szép Margit, álmatagon nézett maga elé és szórakozottságában talán már a hetedik darab cukrot is ereszté csészéjébe.

— De Margit — mondá Pekry szelid hangon — ma csak meg vagy velem elégedve? Nem jöttem-e az este is korán haza a kaszinóból?

— Oh, az a kaszinó — sóhajta Margit, kék szeméit ég felé emelve. — Mennyire gyűlölöm ezt a kaszinót, azt csak a jó Isten tudja. Egészen el fogsz ott romlani, édesem, pedig, amint nyolc heti házasságunkból látom, te amugy is hajlandó vagy a könnyüvéru mulatságokra. Istenem, Istenem, és én annyira szeretlek!

A kapitány ingerültségében kanálával csörömpölt a csészéjén, haragját azonban mégis sikerült elnyomnia. »Könnyüvéru mulatságok?« kérdé sértődötten — és miből gondold ezt? Talán mert két izben éjjél után egy órakor jöttem haza?

— Fél kettőkor, édesem.

— Az őrnagygyal tarokkoztam.

— Oh, ha ezt hihetném!

— Elhaheted, Margit. Hagyj föl végre oktalan feltékenységeddel. Én téged szívéből szeretlek és hű vagyok hozzád. Hát nem hiszesz eskümnek?

Száját csókra nyujtá és az asszonyka hevesen csókolá össze arcát, széles keblére bo-

levőket, hogy mondják ki az egyeletet megalkultnak, mit azok nagy lelkesedéssel ki is mondtak. Az egyeletnek — mint tudósítónk írja — már eddig is 38—40 rendes és sok pártoló tagja van; ebből és látszik, hogy jó mag lehet az, melyből ilyen hamar terebélyes fa nő ki!

— **(Borellenőrző bizottság.)** A törvény intencióinak megfelelőleg Pécsen is fölláttatandó az ugynevezett borellenőrző bizottság, mely öt tagból álland. Kettőt a főispán nevez ki, kettőt a városi törvényhatósági bizottság választ, míg az ötödiket, vagyis az elnököt az ekként megalakult bizottság választja meg magamagának. A pécsi összes borkereskedők f. hó 7-én d. e. 11 órakor a megválasztandó két tag személye tekintetében értekezletet tartanak, amikor el fogják dönteni, kik volnának azok a pártatlan, önálló és szakértő polgárok, akik alkalmasak volnának eme tisztán bizalmi állás betöltésére. Eddigelé két nevet hoztak forgalomba, *Erreth* János ügyvédi kamarai elnök és *Horváth* Antal ügyvéd neveit, a kik mindketten híres borszakértők s a nagy tekintély, melynek örvendenek, fölmenti őket mindennemű árnyékától a gyanúsításnak, hogy netalán felmerülő konkrét esetekben, midőn szakvéleményük döntő befolyásu lehet, részleghajlók legyenek. Ha fentebb megnevezettek lesznek a megválasztottak, úgy a pécsi polgárság csak gratuláltat magának, mert akkor csakugyan jól választott.

— **(Vakmerő betörés.)** Vakmerő betörést akart elkövetni valami, az országos vásár alkalmára Pécsre tévedt csavargó az éjjel a mezőszél-utcában. Bemászott egyik házkerítésén s aztán a házbellekre rákötözte kivülről kötéllel a konyhaajtót, hogy azok ki ne tudjanak jönni s úgy állt neki a pinceajtó betörésének. Dolgozott is erősen s már a zárvárt le is törte, mikor a házban lakók egyike, a ki most az egyszer szerencséjére töltötte el a féléjjelt a kocsmában, hazajött. A betörő, úgy látszik, az első meglepetésben nem ijedt meg tőle és szembe akart vele szállni, de mikor az — a beszédett bor nagy mennyiségétől is bátoritva — reá rohant, inába szállt a bátorság és megugrott a színhelyről. Csak az így keletkezett lármára ébredtek fel a lakók, a kiket a vakmerő betörő a bekötött ajtóval foglyokká tett. A betörőt elriasztott ember szabadította ki őket a fogságból, de már nem mehettek közösen a betörő üldözésére, mert az régen eltűnt a sötét éjszakában.

— **(Párbaj a piacon)** Szakadó esőben, mint a milyen ma is volt, még a legnagyobb krakéléreknek sincs kedvük párosvaskodásra. Milyen nagy krakéler lehet hát akkor az a két asszony, a kik ma reggel kilenc óra tájban a piacon a szakadó esőben rögtönöztek párbajt? Ah, tudjuk már, szól közbe a nyájas olvasó; két asszony összevesztett és mert az ujságíró urak nem tudnak miről írni ebben az unalmas, esős időben, hát kiírják ezt az ujságba. Ne is olvassuk tovább; a két asszonyt egy rendőr bekísérte a városházára és ott kihallgatták őket s most majd a járásbírósnál találkoznak. Nemde így van? . . . Bocsánat, nincs úgy. A két asszonyt a rendőr nem kísérte be a városházára, a hol ki se hallgathatták tehát őket. Hanem

igenis a két asszonyt egy ember választotta szét, a ki az egyik asszonyt magával vitte, a másikat pedig otthagya az esőben a piacon. És mert az otthagytott asszony azt kiabálta a másik után, hogy »elcsábítottad az emberemet, de megkontyoltalak érte, ugy-e«, — világos, hogy az asszony párbaj oka volt: keresd a — férfit!

— **(Talált tárgyak.)** *Stivics* Ivó, szalántai lakos, a turonyi rezulánál a sorompó alatt az országuton talált zacskóba helyezett elemi iskolai tankönyveket és egyéb irományokat, most csütörtök délelőtti 10 órakor. A talált irományokból kitetszőleg karavukováriszületésű *Hummel* Jakab volt malombérlő tulajdonát képezik, — ki Bozsokon, Ráczetrén, P. Szentersébeten, Sombereken, legutóbb pedig (1897. szept. 3-án) Pécsen lakott a pálya-utca 29. sz. házban, mint Zsolnay-gyári alkalmazott; öcsöce *Hummel* György pedig Villányban mészáros és vendéglős.

— **(Léprecsalt cimbor.)** *Keckés* Bálint napszámosembert az este véresre verte egy régi haragosa. A megvert ember legalább úgy adja elő az esetet. Őt ugyanis három jóismerőse kihívta az este a pálya-utca, hogy ott egy korcsmában megisznak egypár pohár bort. Gyanútlanul ment velük, a mikor a mázsálóházhoz értek, egyszerre valaki vérszomjas kiáltással rájuk rohant. A három ismerős egy pillanat alatt kerekelt oldott s őt egyedül hagyták a támadóval szemben, a ki botjával agybalöbe verte s aztán elfutott amazok után. A megvert embernek az a gyanuja is van, hogy a támadó azzal a három jó ismerősével előre összebeszél s azok csak azért csalták ki a kispiai pálinkamerések egyikéből s hívták a pálya-utca, hogy a régi haragosa kitölthesse rajta a boszuját. Hogy mi igaz az esetből, azt majd a vizsgálat deríti ki.

— **(Tizenhárom éves tolvaj.)** Egy tizenhároméves gyerek ül most a rendőrség börtönében. Nemcsak az a büne, hogy lopott, de főképp, hogy a szegény, özvegy anyját lopta meg. Tegnap, mikor az anyja nem volt otthon, feltörte annak szekrényét és abból öt forintot elcsent. A pénzzel aztán sorba járta a kis korcsmákat, s az éjjel egyik nyilvános kázbán fogták el. Tettét töredelmesen bevallotta s azzal védekezett, hogy azért lopott, mert meg akarta tudni, milyen urnak nézik, ha pénze van és mulatni megy. A kísérletező fiatal mákvirágot egyelőre a börtönben tartják, hogy elvegyék a kedvét a további kísérletezésektől, amik miatt arra vete-medett, hogy meglolja az anyját.

— **(Kellemetlen fogadtatás.)** Vasárnap este a *Merkl* István korcsmájába betért egy vendég egy pohár borra. A korcsmában egy csomó kőműves mulatott, kik közül egy magas, szőke legény csak kivált egyszerre és a vendéghez lépett e szavakkal:

— No ha bejött, innen nem megy ki!

A vendég az ismeretlen ember e nem várt fogadtatására nem felelt semmit. Leült egy asztalhoz és a következő pillanatban csak azt érezte, hogy az ismeretlen hátulról olyan ütést mért reá, a mi elszédíti. Mire magához tért, az orvtámadó már elment. A megtámadott ember feljelentette az esetet a rendőrségnél s most keresik a minden ok nélkül ellene tört orvtámadót.

— **(Meglopta a pajtasát.)** *Derecs* János, fiatal szolgálégény, marhákat hajtott be a tegnapi vásárra Monostorról. Vele jött egy cselédtársa is, a ki a gazdánál, a hol szolgált, felmondott és most azért jött be Pécsre, hogy itt keres munkát. Az egész napot együtt töltötte *Derecs* Jánossal, a ki délután egyik szigetországi szálló kocsiszine alatt ledölt egy csomó szénára, hogy kinyugodja a nap fáradozásait. Társa erre felhasználta a kedvező alkalmat és ellopta *Derecs*nek a zsebéből az ezüst zsebóráját s azzal odább állt. A meglöpött szolgálégény mikor órája ellopását észrevette, rögtön társára gyanakodott és elindult a keresésére s csak mikor látta, hogy nem találja fel, jelentette az esetet a rendőrségnek, gondolva, hogy majd a rendőrök hamarabb nyomára jutnak a tolvajnak. Még eddig azonban a rendőrség sem tudja, hol van az óratolvaj.

— **(Leesett a padlásról.)** *Orbán* János, István-utcai lakos, tegnap délután a háza padlásán járt. Mikor a padlásról le akart jönni, félrelépett és fejetejére zuhant le a magasból. Súlyos sérüléseket szenvedett s most a lakásán ápolják.

— **(A pálinka áldozata.)** *Varga* Katalin dunaszekcsői lakost — mivel kofaság volt a foglalkozása — általánosan csak »kofa Kata« néven ismerték. Kata nénemasszonynak a napokban kedve szottyant egy italka pálinkára, nem mintha nem tellett volna félliter borra, de hát ő is már a pálinkához szokott. Ez egyszer azonban többet vett be az égetett szeszből, mint a mennyit természete elbírt: kilenc decire valót ivott meg. De ennek meg is lett a kárhuzatos hatása, mert egyszerre csak rosszul lett s összerogyott. Ugy kellett hazaszállítani. Gyógyították, ápolgatták; de hiába: rövid kínlódás után meghalt: megölte a pálinka.

— **(Előmunkálati engedély.)** A kereskedelemügyi miniszter gróf Széchenyi Ferenc és *Biedermann* Ottónak a kir. szab. pécs-barcsi vasut Szigetvár állomásából a magyar kir. államvasutak Kaposvár állomásáig vezetendő gőzmozdonyu helyi érdekű vasutvonalra megadott előmunkálati engedély érvényét a lejáratától számítandó további egy év tartamára megújította.

— **(A kecske ára.)** *Gyuri* János, egerághi kanász, a vásárra behozott egy kecskét, hogy azt itt eladja. El is adta, az árával azonban, az eső elől beült egy korcsmába. Ennek dacára eluszott tőle a pénz, ő maga pedig úgy elázott, hogy tegnap este csak lebukott az asztal mellől, a hol a tor-kát locsolgatta és nem bírták felköltetni. A rendőrség rendeletére eszméletlen állapotban szállították be a városi kórházba, a hol ha majd magához tér, csak akkor tudja meg, hogy se pénz, se — kecske!

— **(Borzasztó tévedés.)** *Kiss* Mária, pellérdi fiatal, tizenhatéves leány vasárnap délután haza menván szüleikhez, a konyhában meg akarta inni reggelről meghagyott kávéját. Fel is emelt egy bögrét az edényes állványról, ki is itta egy hajtásra, de egyszerre felsikoltott és undorodva dobta el magától a csaknem üres bögrét. Ekkor tűnt ki a borzasztó tévedés. A leány a kávé helyett egy másikat vett fel, melyben anyja marólu-got tartogatott és azt itta ki. A szerencsétlenül járt leány most ágyban fekszik és sokat kell neki kínlódnia, míg a borzasztó tévedés következményeit kiheveri.

— **(Karambol.)** Ma délelőtt 11 óra után baleset történt a Jókai téren. Szabó Ignác, hentes felesége, kocsin hazafelé hajtott, mikor szembe jött vele Filinger N. német-üröghi tejszállító kocsija. A két kocsi nem bírta egymást kikerülni s összeütközvén, mindkettőnek eltört a rudja és a hentes kocsijának az egyik kereke is. Egyéb baj nem történt.

Ezüst és chinaezüst étszerek, gyűrűk, órák, monogrammok **megvését, mindennemű vésnői munkát, bélyegzők, pecsétnyomók és kautsuk-bélyegzők** kiállítását meglepő szépen és jutányosan megszámítva végzi Schönwald Imre vésnök és ékszerész Pécssett, Király-utca Hattyu-épület.

Művészet, irodalom.

○ **Szabadulás.** Hatalmasabb és szellemesebb szatirát nem irtak Moliére óta az orvosok ellen, mint ez a francia színmű, melyet a francia akadémia a nagy díjjal jutalmazott. Az orvosi tudománynak — általában mint minden tudománynak — véges voltát s e véges tudomány nagyjainak büszkeségét a külvilággal szemben, önző hirnévre törekvését minden saját magukban érzett gyöngeségük dacára is, ki sem állította még kirivóbban, élesebben a világ elé, mint Brioux, a pályadíjoszorozott darab szerzője. Csakhogy nem úgy, mint Moliére és legtöbb követője; nem *neveteti* ki, hanem *megettéri* őket; egy dráma hőseivé és

okozóivá teszi őket, melyet csak akkor bírnak jóvátenni, mikor ők maguk megettörnek s belátják, sőt kinyilvánítják, hogy kérelhetetlen szigorúsággal felállított tételeik bizony nagyon is csalékonyak.

Bertry orvos (Csiky L.) tizenkétkötetes munkát ír az *átöröklés* kérelhetetlen törvényéről. S amit hirdet e művében, azt praktizálja is; praktizálja különösen saját családi körében, hol Lucienne (Angyal I.) és Jean Belmont (Bihari Á.) vannak e célból, hogy úgy mondjuk, a sors által számára különösen kijelölve médiumokul. Lucienne anyja Clairette Sophie, egy a császárságbeli cocotte volt, a kit Bertry orvos öcsese szeretett s a halálos ágyán megettért cocotte anyai szívének megnyugtására a kis Luciennet törvényes gyermekévé fogadta. Jean apja öngyilkos lett és Jeant Bertry orvos neveltetvén fel, folytonosan a búskomorságtól óvta, mely őt is öngyilkosságra fogja vezetni. A két fiatal boldogtalan is; Jean életunt, szomorú, semmivel nem foglalkozik; Lucienne boldogtalan, mert tudja, hogy anyja ki volt s mert éppen ezért Moncourt Pál (Delli L.) a kivel szerették egymást, mást vett nőül. Így jelenik meg a darab két főhőse az első felvonás elején, mikor Bertry orvos dicsőségének legmagasabb zenitje felé van indulóban, reményében annak, hogy a tudomány érdekében kifejtett negyvenévi működéséért a Commendatore gyémántos rendjével tüntetik ki. A két fiatal pedig eközben kétségbe van esve jövője felett; elmondják a végzetes átöröklés sorsát egymásnak s ekkor jönnek arra az elha-

tározásra, hogy a halottak hatalma, az átöröklés kérelhetetlen törvénye ellen együtt fognak küzdeni, férj és feleség lesznek. S ezt meg is teszik, dacára, hogy Bertry orvos tiltakozik ellene.

A második felvonásban a fiatal pár falun van. Jean vidám, jókedvű; gazdalkodik, a bérlőivel veszekszik s reggelire vajjas kenyeret eszik foghagymával és levest. Lucienne azonban unatkozik és panaszkodik férjének, hogy nem foglalkozik vele eleget. Közben megjön Bertry orvos — a ki mert maga is beteg, ezért jön falura — és ott várja a kitüntetését. Mikor az öcsese figyelmezteti a fiatalok boldogságára és az átöröklés csalékonyságára, még bizik tétéle igazságában és rámutat, hogy Jean féltékeny, Lucienne pedig unatkozik, tehát nem boldogok s a végzet beteljesedik rajtuk. És csakugyan megjön Paul de Mancourt és Luciennet — megújított szerelmi vallomása után — egy véletlen pillanatban megcsókolja. Lucienneben felébred a végzet érzete s az éppen ekkor betoppanó Jean mindent megtud s ő is szemébe vágja feleségének, hogy erre lehetett volna készülve. Jean ismét boldogtalan; Lucienne az anyja sorsát látja maga előtt. Nincs hát szabadulás s a kitüntetését diadal tudtukra adó orvosnak elkeseredéssel mondják: »Igen, igen; *öné* a diadal!«

A harmadik felvonásban Lucienne és Jean a kitüntetett orvos tiszteletére rendezett ünnepélyen vesznek részt. Jean keresné a kibékülést feleségével, de Lucienne a végzet hatása alatt felad minden küzdelmet. »Nincs ott

Ezer gondolat kavargott a fejcskéjében. Mert hiszen mily szép is lenne az, ha olyan fiatal és jó férje lenne, mint amilyen Duncan, aki gondoskodnék felőle és szeretné őt.

Akkor majd ő is olyan szép ruhákban járhatna, mint Stanton Léna, lenne kocsija és lova, mint neki, s főleg Anna néni, aki eddig nagyon szigorúnak mutatkozott vele szemben, bizonyára nagyon megbecsülné az unokahugát, s ugyancsak irigy szemmel nézne rá, mikor elhajtatna a kis házuk előtt.

Az arcán mutatkozó rózsapirosság elárulta. Nem csoda, ha Madge gyöngéd és odaadó leány létére anyyira vágyakozott a szerelem és védelem után, amelyet Duncan felajánlott neki. A kerti ünnepély alatt olyan lovagiasan járt el vele szemben, hogy lehetetlen lett volna visszautasítania a fiatal embert.

Madge mélylázó kék szemével a fiatal emberre nézett, aki a vágytól gyötörve, a várakozástól felindultan állt előtte. Szemeiben a lelke tükröződött vissza a gyönyörű leánynak.

— Sohasem fogod megbánni ezt a boldog órát én szép kedvesem — mondta a férfi és szenvedélyesen magához ölelte a leányt, majd az ajkát hosszan megcsókolta.

E percben elfelejtett mindent, azt is, hogy mily következményekkel fog járni könnyelmű lépése. Feledte a gögös, hideg szívű anyát, aki a sértést sohasem felejtte el és sohasem tudja megbocsájtani azt, nem gondolt a kis testvéreire, aki miatta szenvedni fog. De még ha gondolt volna is mindezekre, nem sokat törődött volna vele, hiszen folyton a Madge aranyhaja lebegett a szemei előtt, s kék szeméibe nézve bizalmat és megnyugvást talált azokban a jövődre nézve.

NEGYPEDIK FEJEZET.

Duncan a csendes éjben hazakisérte Madget az ünnepélyről. A kivilágított kert tündéri fényben uszott a hátuk megett. A völgyben a szellő sóhajtozva libbentette meg a fák leveleit. Hosszas hallgatás után megszólalt a fiatal ember.

— Madge, sohasem fogom elfeledni ezt az estét, melyen az ön megsértésének én voltam az oka. Ugye nagyon szenved e miatt? Tudom, hogy oly szégyen esett meg önön, amit sohasem bocsáthatok meg Lénának.

— Oh nem, nem . . . Ne bántsa őt mr. Duncan. Nem volt jogom arra, hogy önnel táncolhassak — zokogta Madge — hiszen csaknem úgy áll a dolog, hogy ön Léna jegyese.

— Ne mondja ezt Madge — felelte Duncan melegen. Még örvendek azon, hogy minden úgy történt, mert különben sohasem tudtam volna meg, hogy mily kedves lett nekem egy kedves kis leányka, — ön. Különben is nem vagyok Léna jegyese és nem is leszek soha.

— Miattam szakított vele — felelte a leány sajnálkozó hangon. Ez nagyon, de nagyon fáj nekem.

Duncan látta, hogy a kedves teremtés nem értette

rossz, a hol nincs felelősség, mondja és találkát ad Paul de Mancourtnak. Ez aztán nagy kerülgetések után kirukkol vele, hogy csak úgy lehetnek boldogok, ha házastársaik mit se tudnak szerelmi viszonyukról. Ez, ez a megalázó szerelmi ajánlat kiábrándítja Luciennet; szemébe vágja Paul de Mancourtnak: »gyáva!« s mikor az mégis keblére akarja ölelni, a férjét hívja segítségül. Jean megjelenik; Lucienne karjai közé rohan; a csábítót pedig egyszerűen kiutasítja a boldogságát újra feltalált Jean. Az átöröklés kérlelhetlen hatalmától azonban még most is félnek Bertry orvosra, annak a megtörésére van szükség, hogy e kérlelhetlen törvény alól szabaduljanak. Bertry doktor ünnepeltetése közben rosszul lesz; szivbaja, melyet titkolt, mert tudja, hogy se ő, se más orvos nem bírja meggyógyítani — elveszi és ő hogy meg ne haljon, a kuruzslónak nevezett pástort, Guernoche apót (Borbély S.) kívánja orvosául. Az orvosi büszkeséget ezzel megtöri s mikor rohama elmúlik s ő jobban lesz, kimondja végre azt is, hogy az átöröklés törvénye nem kérlelhetlen, hogy a tudomány csalatkozik. És így megtalálja Jean és Lucienne a — szabadulást.

Ez a mese telítve van a szellemesség megnyilatkozásával és folytonos derűtségben tartja a nézőt, persze az orvosok rovására, úgy hogy bár jó három óra hosszágú tartott az előadás, a közönség ki nem fáradva, a darabot magasztalva, hagyta el a színházat.

Maga az előadás mindenben jeles volt. Csiki a tőle megszokott művészi alakítással

játszott; *Angyal Ilka* remekelt. Igen jó volt *Bihari* és *Bognár* is, a ki egy öreg vidéki orvost játszott meg hatásosan. *Delli* Lajos *Hevesy* Gábor, *Erdélyi* Miklós és *Abay* Gyula is jók voltak; *Borbély* pedig az öreg Guernoche apó szerepében nyílt [színen] [is] tapsot aratott. *Körösi* Juci és *Kovács* Mariska járultak még a jeles ensemble sikeréhez.

Hiszszük, hogy a kitűnő darab még telt házat is fog összehozni a direktornak. (→)

○ **Ki volt a Névtelen jegyző?** Béla király Névtelen jegyzője Krónikájának és magának a szerzőnek korát, illetve személyét egy történelmi tanulmányban állapította most meg *Sebestyén* Gyula dr. A tanulmány szerint a krónika az 1203. és 1204. közti téli hónapokban kelt, midőn Imre király, III. Béla idősb fia, uralkodott. A szerző neve Adorján, aki 1183-ban esztergomi kanonok volt, 1183—4-ben a párisi egyetemen tanult, 1185-ben III. Béla jegyzője lett s ugyanez évben már kancellárrá és budai préposttá lépett elő, a kancelláriából 1187-ben távozott az erdélyi püspöki székre, ahol haláláig, 1204-ig meg is maradt. Művét barátjának Jakab mesternek, egykori párisi tanuló társának, III. Béla kisebb fia, II. András herceg nevelőjének és 1200—1202-iki prépost kancellárjának, a kalocsai káptalan prépostjának s a későbbi váci püspöknek írta. Mindezt már 150 éve kereste a magyar tudomány. Dr. Sebestyén ez eredményekig a Pécsen elvonulva élő Mátyás Flórián akadémikus és Pauler Gyula orsz. főlevéltárnok előmunkálatainak szerencsés tovább fejtésével jutott el.

◎ **Pályadíjnyertes férfikarok.** Az »Apollo« kargyűjtemény 12. évfolyamának első része a következő két karral jelent meg: 219. sz. »Sóhajtás« *Gaal* Ferenctől. Az orsz. magy. daláregyesület 200 koronával kitüntetett ver-

senykara. 220. sz. »Szabadság, dicsőség« *Lányi* Ernőtől, 100 koronával kitüntetett összkar. Mindkét mű az 1898-ban Aradon tartandó orsz. dalünnepélyen előadásra fog kerülni. Az »Apollo« szerk.-kiadóhivatala, hová minden postai küldemény címzendő: B. pesten VI. Lázár u. 18. sz. a. Az Apollo egész évi előfizetési díja egy vezérkönyv és négy szolamért 5 korona.

Törvényszék.

§ **Megesipett favágók.** *Jenei* István, döbröközi legényt és 14 éves öcscsét, *Jenei* Dezsőt, a mágocsi kir. közalapítvány erdejében *Somogyi* Ipoly és ifj. *Piller* Gábor erdővédek rajta kapták, mikor három élőfát kivágtak az erdőből, a negyediket pedig épen fejszével kezdték vagdosni. Az erdővédek felszólítására a két *Jenei* nem mondta meg a nevét s mikor le akarták őket tartóztatni, az öregebb a fejszével hadonászott maga körül s elmenekült és csak a fiatalabbat tudták elfogni. Ez azonban ekkor sem volt hajlandó a nevét megmondani s erre be akarták kísérni. Az öregebb ekkor ismét előjött és fejszét fogott az erdővédekre, s csak mert emberek jöttek, így mult el nagyobb baj nélkül az eset. Ezért *Jenei* Istvánt külön hatóság elleni erőszak büntette miatt, az öcscsével együtt pedig erdei kihágásért vonta felelősségre tegnap a pécsi kir. törvényszék s ellenük a vád beigazoltatván, *Jenei* István kéthavi fogházra ítéltetett a hatóság elleni erőszak miatt, az erdei kihágásért pedig 2 napi fogházra és 5 fnt

meg őt. Megállt az ösvény szélén és mélyen bele nézett a leány álmadozó, könyekben uszó szemeibe, amelyekkel fájdalommal tekintett lovagjára.

— Madge — mondta a kis kezeckéjét forrón szorongatva — ne ijedjen meg attól, amit önnek most mondani fogok. Mikor a gesztenyefa alatt édesdeden szenderegni láttam, tudtam, hogy a sorsom eldöntetett. Ugy gondoltam akkor magamban: ez lesz a feleségem, vagy senki más.

— Az ön neje? — kiáltotta a leány nyugtalan pillantást vetve reá. Nem akarok az ön felesége lenni.

— De miért Madge — kérdezte a fiatal ember meghökkenve.

— Mert én mélyen alatta állok önnek, — sóhajtotta a szegény leányka. Ön előkelő és gazdag, én pedig csak a szegény, kis Meadows Madge vagyok.

És könnyben uszó szép szemeit álmadozón emelte rá. Így még százszorta szebbnek tűnt föl a szerelmes ember előtt.

Nagyon meghatotta ez a férfit. Madge volt az első szerelme, s végtelenül megszerette már akkor, midőn először megpillantotta a gesztenyefa alatt. Ifju szívének egész szenvedélyességével ragaszkodott a leányhoz, s minden gondolata csak az volt, hogy magáévá tehesse, bárha tudta jól, hogy igazságtalanság volna tőle erőszakosan magához láncolni.

— A vagyon ne képezzen akadályt sziveink között — kiáltotta Duncan. Mit ér a Dárius kincse szerelem nélkül? Ne mondja, ne vesse hát még egyszer a szememért a gazdagságomat. Még ha meg is parancsolná nekem Madge, hogy távozzam oldala mellől és felejtsem

el, még akkor sem tudnám megtenni azt. Nem tudnék ön nélkül élni.

— Csakugyan oly nagyon megszeretett engem, ilyen rövid idő alatt? — kérdezte a leányka elpirulva.

— Nem lehet az én szerelmemet összemérni azzal a rövid idővel, amióta önt ismerem — válaszolta Duncan a mély meggyőződés hangján. Madge, higgye el nekem, hogy a legmélyebb és legigazibb szerelem a férfi szívében egy pillanat alatt fogamzik meg, s váratlanul erősbödik.

Forró szerelmi láz vett erőt rajta. A gyermekes, kedves Madgén csak a szépet kereste. Igaz, hogy a szegény kis leány nem részesült oly finom nevelésben, mint Stanton Léna, de hát mit tesz az? Az ilyen eperajkak csak a csókra termettek, nem pedig arra, hogy a leckét mondják föl vele.

Duncan feszült érdeklődéssel állt a leány mellett és vizsga szemekkel figyelte az arcát, melyről a bensejében dúló nagy lelki küzdelem tükröződött le.

— Ne utasítson vissza engem Madge — kiáltotta. Adjon nekem jogot arra, hogy az egész világ ellen megvédelmezhessem. Holnapra már a feleségemmé akarom tenni. Házasságunkat egy ideig még titokban fogjuk tartani. El kell fogadnia Madge az ajánlatomat, kell, mert nem bírok úgy sem lemondani a kezéről.

Duncan szívében szenvedélyes, komoly szerelem fogamzott meg. Kezét a kezében tartotta, szép, barna arcát lehajította az övéhez, könyörgő tekintetével pedig a leány lelkébe hatolt.

Madge fiatal, romantikus és fogékony szívével teljesen belekábult abba az új világba, mely feltárult előtte.

pénzbüntetésre, — Jenei Dezső pedig erdei kihágásért 2 napi fogságra és 5 frt pénzbüntetésre. Az elítéltek felebbeztek.

§ **Baleset az országuton.** Berta János Farahó István, laskói lakosok, hogy sertéseket vigyenek haza, egy-egy lovukat közös kocsiba fogták és úgy indultak el Baranyavárra. Az uton az egymáshoz nem szokott lovak megbokrosodtak és olyan örült vágatásban ragadták tova a kocsit, hogy az egyik gyep-lőszárat is elszakgatták. Előttük id. Tóth János szállított egy kocsin boros hordókat s nem tudván kitérni a vágató lovak elöl, az azoktól tovaragadt kocsit rudja nekiment egy hordónak, melynek tetején ült id. Tóth János és azt feldöntvén, a gazda két hordó közé esett úgy, hogy egyik kezén 3 ujja összetört és husz napig gyógyuló sérülést szenvedett. Gondatlanságból okozott súlyos testisértésért feljelentette aztán Berta Jánost és Farahó Istvánt, kik ellen tegnap tartotta meg a pécsi kir. törvényszék a végtárgyalást. Ezen azonban kitünt, hogy a balesetet szerencsétlen véletlen s nem a vádlottak gondatlansága okozta s így a bíróság a vádlottakat — kiket Jobst László dr. ügyvéd védett — felmentette a vád és következményei terhe alól.

§ **Meg nem jelent vádlott.** Grafmüller Lajos, budapesti születésű munkás, a magyarországi vasutépítésnél Kufacsek Ferenc ácsmesternek feltörte a ládáját s 70 frt értékű gyűrűjét és ruhaneműjét ellopta. E miatt lopás büntetéseért vád alá helyeztetvén, tegnapi volt kitüzve ellene a végtárgyalás, melyen azonban nem jelent meg. Most újra fogják megidézni és új végtárgyaláson vonják kérdőre a lopásért.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése október 5-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A tisztelt Házban a tegnapi ünnepi hangulat után ma macskajaj uralkodott. Üres padok előtt tárgyalták a javaslatot, mely a nyomdatermékeknek tudományos célokra beszolgáltatandó köteles példányairól szól. Molnár Antal előadó referálása után Polónyi Géza, Pichler Győző és Szalay Károly szólalnak föl egymás után és ellenzik, hogy a törvényhatóságok az 1848-iki sajtótörvény ellenére ne közvetlenül kapjanak példányokat, hanem csak a kir. ügyészség juttassa nekik a közzétartó köteles példányok közül azokat, amelyeket akar. Így aztán csak a kormánypárti-lapok példányait fogják megkapni. Ez veszélyes következtetéseket idézhet föl és sérti a sajtótörvényt, a miért is elvetik a javaslatot.

Zichy Jenő gróf, akinek kezdeményezésére a javaslat benyújtott, védelmébe veszi. Majd Wlassich Gyula miniszter felszólalása után, aki Polónyit cáfolgatta, a javaslatot úgy általánosságban, mint részleteiben elfogadták.

A holnap délben tartandó ülésen lesz a javaslat harmadszori fölolvása.

Polónyi Géza elfogadta ezt a propositiót, de egyben fölvilágosítást kér a kormánytól a munkaprogramra nézve.

Szilágyi Dezső elnök kijelenti, hogy legközelebb csupán formális ülések lesznek.

Buzáth Ferenc közbejárt: Amolyan Bánffy-féle ülések!

Percei Dezső belügyminiszter kijelenti, hogy Bánffy b. hivatalosan Bécsben van, de már holnap nyilatkozni fog a képviselőházban a munka-programról illetőleg.

A képviselők megértették a célzást, mosolyogva szétoszlottak.

TÁVIRATOK.

— **A királyi szobrok eszméje.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Mértékadó körökben arról beszélnek, hogy állítólag Vilmos német császár, aki a német városokban nagyszámu életnagyságu szoborhoz szokott, figyelmeztette királyunkat, hogy milyen kár, hogy Budapesten csak néhány monstruózus szobor van összezsúfolva. Ennek következtében született meg a király elhatározása, noha királyunk régóta tervezett ilyenfajta ajándékot. A király kijelölte Zrinyit és Pázmányt és még nyolc nevet kért megállapítani a kormánytól. A király elszörnyűködött, midőn Bánffy b. erdélyi lokális hazafisággal Bocskayt és Bethlent ajánlotta. A király azonban elfogadta, mert attól félt, hogy az egyházpolitikai harcok után sz. Gellért szobrának ultramontanizmussal vádolhatnák. De megmagyaráztatván neki Gellért szerepe, ezt is elfogadta.

Még két óriási horderejű dolog vár hazánkra és az egyik már legközelebb bekövetkezik, nevezetesen a király határozott kívánságára már a közel jövőben eltávolítják a Hentzy-szobrot.

— **Az akadémia ülése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A magyar tudományos akadémia tegnap délután 5 órakor tartotta összes ülését Eötvös Loránd báró elnöklete alatt, aki megnyitójában megemlékezett Pulszky Ferenc elhunytáról, akinek arcképét az ülésterem számára megfestetik. Még hét elhunyt tagja van az akadémiának, akikről emlékbeszédek tartására a szakosztályok fölhivatnak. Beöthy Zolt megemlékezik Adolf György elhunytáról, akinek arcképét szintén meg-

festetik. Ezután a pályázatok eredményeit hirdették ki.

— **Elnapolták a horvát főparlamentet.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A horvát tartománygyűlést, tekintettel az ott nap-nap után megújuló izgató jelenetekre és azok következményeire, tegnap királyi leirattal bizonytalan időre elnapolták.

— **Az új spanyol kormány.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A spanyol kormány Sagasta elnökletével megalkult s az esküt a kormány tagjai tegnap délután 5 órakor tették le Madridban a regens királynő kezébe.

— **Közös miniszteri tanácskozások.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsben ma délben közös miniszteri tanácskozás volt, melyben Bánffy b. és Lukács pénzügyminiszter vettek részt. Megállapították a közös költségvetést és a provizorium javaslatot, melyet a Reichsrathban már holnap benyújtanak, s nálunk a hét valamelyik napján.

— **Hajó-katasztrófa.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az antwerpeni kikötőben két hollandi bárka összeütközött. Négy hajós a vízbe fult.

— **Elfogott sikkasztó.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsben tegnap este letartóztatták a 40.000 frtot elsikkasztott Willet, a Herold című tarifa-tudakozó iroda tulajdonosát.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

A Buzatéren
csak
rövid ideig
látható!

Koczka Antal

világhírű nagy

állatsereglete.

Ma szerdán és minden nap

nagy idomító előadás, etetéssel egybekötve

délután 4 órakor és este 1/2 5 órakor.

Vasár- és ünnepnapokon 3 előadás: 4, 6 és 8 órakor.

A világ leghíresebb állatszeliidítőjének fellépte.

oroszlánok, tigrisek, párducok és farkasok közt.

Belépti-díj: I. hely 50 kr., II. hely 30 kr., III. h. 20 kr.

14339. szám.
tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Neuvirth Jakab és Greiner Sámuel végrehajthatóknak Kasza Mártonné és Kasza Juli végrehajtást szenvedők ellen 64 frt 57 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében, a pécsi kir. törvényszék és a szt.-lőrinczi kir. bíróság területén levő Bicsérd község határaitban fekvő, a bicsérdi 144 sz. tjkvben felvett A. I. 3—10 sorsz. 1/8 telekre 514 frt és az u. o. 394 (és nem 397.) sz. tjkvben felvett 182 hrsz. 122 sz. ház és belsőre 315 frt becsárban, az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1897. évi október hó 27-én d. e. 9 órakor Bicsérd község házában** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát, vagyis 51 forint 40 krajcár, 31 forint 50 krajcárt készpénzben, vagy az 1881: évi november 1. 3333. sz. a. kelt igazságügy miniszteri rendelet 8. §-ban kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1897. évi július hó 30. napján.
A kir. törvényszék. tlkvi hatósága.

Lukrits István,
kir. táblai bíró.

5806 sz.
tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. járásbíró, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Nemes János daróczyi lakos végrehajthatóknak Mudlitz János laczházai lakos végrehajtást szenvedett ellen 30 frt tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. bíróság területén levő a Sepsei községben a 360 sz. betétben felvett A. I. 1—5 sorsz. a felvett ingatlanokra 613 frtban ezennel megállapított kikiáltási áron elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1897. évi október hó 18 napján d. e. 10 órakor Sepse községben a bíró lakásán** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át vagyis 61 frt 30 krt. készpénzben, vagy az 1881: 60. t.-c. 42 §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881: november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt ovadék képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán a kir. bíróság mint tlkvi hatóságánál 1897. évi június hó 24. napján.

Maurer kir. albiró helyett

Dr. Molnár
kir. albiró.

**Hirdetések jutányos
áron vétetnek fel ki-
adóhivatalunkban.**

16344. szám.

1897. tlkv.

HIRDETMÉNY.

A pécsi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság 1897. évi szeptember hó 22-én 16344. sz. a kelt végzésével kiküldött bizottság közhírré teszi, hogy Bagota, Velin, Varjas, Kis Bicsérd, Nagy-Bicsérd és Zoók egy körjegyzőséghez tartozó községekre vonatkozólag az 1886: XXIX., 1889: XXXVIII. és az 1891: XVI. t. cikkek értelmében szerkesztendő telekkönyvi betétek készítésének munkálata folyamatba tétetvén, a helyszíni eljárás elsősorban Bagota községben 1897. évi október hó 18-án fog kezdődni, azután a többi községekben folytatatni.

Ennélfogva felszólítanak:

1. mindazok, a kik a telekkönyvben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a bizottság előtt kitézött határnapon megkezdendő eljárás alatt jelenjenek meg és előterjesztéseiket igazoló okirataikat mutassák fel;

2. mindazok, a kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, hogy a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezését a kitézött határidőig a telekkönyvi hatósághoz intézett szabályszerű beadvány útján kieszközljék, vagy a telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okiratok alapján a telekkönyvi bejegyzés iránti kérelmeik előterjesztése végett a bizottság előtt jelenjenek meg, ha pedig telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, az átírára az 1886: XXIX. t.-cz. 15—18. §-ai és az 1889: XXXVIII. t.-cz. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött bizottság előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a bizottság előtt szóval elismerje és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat ez uton nem érvényesíthetik és a bélyeg- és illeték-elengedési kedvezménytől is elesnek; és

3. azok, a kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve, hogy törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött bizottság előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

Pécs, 1897. szeptember 28. án

Zádor József

betétszerkesztő s tkvvezető.

Sándor Károly kir. alb. helyett

Bogyay Pongrácz

kir. trvszéki bíró.

8597. sz.
tlk. 1897.

HIRDETMÉNY.

A dárdai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság 1897. évi szeptember hó 30-án fenti sz. a. kelt végzésével kiküldött bizottság ezennel közhírré teszi, hogy az egy körjegyzőséghez tartozó Magyar-Bóly, Illocska és Lapánca községekre vonatkozólag az 1886: XXIX., 1889: XXXVIII. és az 1891: XVI. t. cikkek értelmében szerkesztendő telekkönyvi betétek készítésének munkálata folyamatba tétetvén, a helyszíni eljárás a nevezett községekben 1897. évi október hó 18-án fog kezdődni.

Ennélfogva felszólítanak:

1. mindazok, akik a telekkönyvekben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a bizottság előtt a kitézött határnapon megkezdendő eljárás alatt jelenjenek meg és előterjesztéseiket igazoló okirataikat mutassák fel;

2. mindazok, akik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, hogy a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezését a kitézött határidőig a telekkönyvi hatósághoz intézett szabályszerű beadvány útján kieszközljék, vagy a telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okiratok alapján a telekkönyvi bejegyzés iránti kérelmeik előterjesztése végett a bizottság előtt jelenjenek meg, ha pedig telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, az átírára az 1886: XXIX. t.-cz. 15—18. §-ai és az 1889: XXXVIII. t.-cz. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött bizottság előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a bizottság előtt szóval elismerje és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat ez uton nem érvényesíthetik és a bélyeg- és illeték-elengedési kedvezménytől is elesnek; és

3. azok, a kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzéssel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve hogy törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött bizottság előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

Kardos Herman

betétszerkesztő.

Dr. Molnár

kir. albiró.